

търъ Петъръ ту похапвалъ, ту са помайвалъ да си чювърка зѣбитъ. Жената, като си задържала охотата за утрѣ за патката, тя ту ставала, ту сѣдала, ту са оплаквала, че тая година, отъ нищо нищо нѣматъ съ що да имъ са облажи кѣщата, че имали нѣколко кокошки пустата му кокарджа ги изяла и че паткитъ имъ ги испринесла лесицата. Хитъръ Петъръ само предъвквалъ и пѣшквалъ, като че ялъ и прѣялъ и отговарялъ: Господъ да наспори. Е, ситъ и гостенъ ще бѣдешъ, рѣкълъ най-сѣтнѣ селенинътъ и са прѣкръстилъ. Пригостихмета, рѣкла жената и дигнала софрата. — Сподай ми ви рѣкълъ Петъръ и са оттеглилъ. Слѣдъ като си поприказвале малко селенинътъ казалъ, че както госта тѣй и самси той е уморенъ и трѣба да си легнатъ. — Да си лягами рѣкълъ Х. Петъръ, защото за утрѣ пѣтя ми е май дългъ и трѣба рано да са става и да са върви. Но Хитъръ Петра послали край огнището, кое мѣсто пріелъ съ благодареніе, а тѣ отишле да си легнатъ въ другата кѣщичка. Домакиинѣ скоро заспаха, Хитъръ Петъръ, като позна отъ хърканіето имъ, че сѣ заспали, става полегичка, напипва тенджерата, изважда патката, отъ която похапва малко съ охота, остатото пѣхналъ въ торбата си за въ пѣтъ; а на мѣсто патката зелъ та натикалъ калнитъ царвули на селенина въ тенджерата и я дигналъ на мѣстото. Сутрента Хитъръ Петъръ рано подранилъ и зелъ да са поискашлюва: селенинътъ са събудилъ, намѣтналъ си абицката, излязалъ, постѣкналъ оганя и седналъ до госта си. Е, какво има още по васъ какво нѣма! попиталъ Хитъръ Петра — Ехъ, милъ брате, отговорилъ му той, какво да ти кажа; по насъ е сега добръ